

Dvuměsíčník

VOCELOVA

Časopis z "Vocelovky"

15. číslo
prosinec 2018

Opět mezi draky

Strana 7

Strana 6

Mezinárodní turnaj
ve futsalu

Strana 16

Jsme výjimeční

Strana 19

Vocelovická StarDance

Aktuální informace o dění ve škole i mimo ni se vždy dočtete na Facebooku. Zde jsou okamžitě a pravidelně umístovány všechny zprávy z různých akcí, jako jsou exkurze, školení, besedy, výlety a další školní i mimoškolní aktivity.

facebook

WEB:

Jsi žákem SOŠ a SOU Vocelova? Máš nápad na vylepšení čehokoli na škole? Nebo naopak si s něčím nevíš rady? Pak využij žákovské rady a prostřednictvím svých zástupců řeš tento problém nejen mezi žáky, ale také s vedením školy. Žákovská rada se schází každé dva měsíce a řeší právě Vaše náměty, připomínky a stížnosti.

Vaše názory a náměty ke školnímu časopisu, webu a sociálním sítím nám můžete posílat jen ze školních e-mailů na: redakce@sosasou-vocelova.cz

Obsah

Reporty z akcí	2
Druhé místo v soutěži školních časopisů.....	2
IX. Mistrovství HZS České republiky	3
Projekt pro „hrdiny“	4
Stužkovací večírek třídy 4. MA	4
Vocelovka byla vidět.....	5
Mezinárodní turnaj ve futsalu	6
Opět mezi draky	9
Dračí páni.....	10
Adaptují se všichni.....	14
Ze života žáků	16
Jsme výjimeční – rozhovor s Matějem Křížem	16
Chybami se člověk učí.....	17
Vocelovácká StarDance	19
Za kulturou	21
Průvodce seznamem četby k maturitě.....	21
Obrazem	22

Milí čtenáři,

prosincem končí již třetí ročník našeho Woco-go-zinu. Po celý rok jsme se snažili zachytit nejzajímavější okamžiky v životě Vocelovky. Výjimkou není ani závěrečné číslo.

Co v pátém vydání najdete? V podzimních měsících jsme nejen pořádali Mezinárodní turnaj ve futsalu, ale hlavně se opět vrátili na Dračí skálu, kde žáci prvních ročníků poznávali sebe i své třídní učitele. A někteří z Vás skálu neopouští dosud.

Co zažili prváci na adaptačním kurzu? Obhájila Vocelovka pohár ve futsalu? Kdo zůstal s draky? Odpovědi na otázky a mnoho dalšího se dočtete na následujících stránkách.

Krásný advent Vám přeje redakce časopisu
Woco-go-zin

Druhé místo v soutěži školních časopisů

V polovině října na Vocelovku zavítal poslanec Evropského parlamentu pan Mgr. et Mgr. et Mgr. Tomáš Zdechovský. Hlavním důvodem jeho návštěvy bylo předání ceny za náš školní časopis, který se umístil v Královéhradeckém kraji na druhém místě. Nikdo ale nevěděl, co od této návštěvy čekat. Do zasedací místnosti byly pozvány třídy, do kterých chodí žáci, již se významně zasloužili o podobu časopisu. Osobně byli oceněni

Vojtěch Maťátko ze třídy 3. MA a paní učitelka Mgr. Tereza Federselová za práci redakční rady. Pobyt pana Zdechovského trval přibližně hodinu, ale i přesto jsme se dozvěděli celkem dost zajímavých informací. Po předání diplomu totiž přišel čas na dotazy, který všichni zúčastnění využili naplno. Byla to další ze zajímavých akcí, která se na naší škole odehrála.

Jakub Štípák (3. MP)

IX. Mistrovství HZS České republiky

Na konci září se vybraní žáci třídy 2. H s učiteli odborného výcviku panem Danielem Hradeckým a panem Lukášem Boučkem zúčastnili IX. Mistrovství HZS České republiky vyprošťování u dopravních nehod, které se konalo v Chru-

dimi na Resselově náměstí. Soutěžily týmy HZS ze všech krajů České republiky. Hosty soutěže se stala družstva z Nitry a AERO Vodochody.

Týmy si vždy nachystaly výjezdové vozidlo na plochu a v ústroji odešly do izolačního stanu. Mezi tím se připravil scénář z vozidel a příslušenství. Nikdo tak nevěděl, jaký úkol ho čeká. Po startu velitel zásahu rozdával úkoly a celý zásah řídil. Tým měl za úkol vyprostit z vozidla figurantku a předat ji záchranné službě. Rozhodčí hodnotili taktiku, techniku zásahu a předlékařskou pomoc. Vítězným týmem se stal Královehradecký kraj.

Náměstí bylo zcela zaplněno. Žáci viděli, jak probíhá vyprošťování v reálných situacích, kdy je vozidlo poškozeno, případně zaklíněno mezi dvě překážky. Jako budoucí majitelé vozidel byli poučeni, že i při nepatrné nepozornosti mohou nastat fatální následky.

Projekt pro „hrdiny“

Kdo se v dnešní době nezapojí do projektu, jako by neexistoval, a tak se i Vocelovka zapojuje. Nedávno se stala součástí akce Qhero, která je zaměřena na žáky automobilních oborů. Vyučující teorie i praxe obdr-

želi kartičky s QR kódem, kterými budou odměňovat autolakýrníky, automechaniky, autoelektrikáře, karosáře, autotroniky, řidiče i studenty oboru dopravní prostředky za soustavnou poctivou práci, opravdu kvalitní referát nebo jiný HEROický výkon. Žák si na stránce projektu zřídí uživatelský účet, na kterém skenováním a registrací získaných kartiček bude narůstat jeho

bodové konto. Nasbírané body lze následně vyměnit za nej-různější odměny – od stylových lahví přes sluchátka až po mikiny. Podrobnější informace lze samozřejmě získat na www.qhero.cz, v letáčích rozmístěných po škole, na dotykové obrazovce v přízemí či u třídních učitelů. Z redakce přejeme všem soutěživého ducha, zodpovědný přístup a dostatek bodů na vyhlédnutou odměnu.

Stužkovací večírek třídy 4. MA

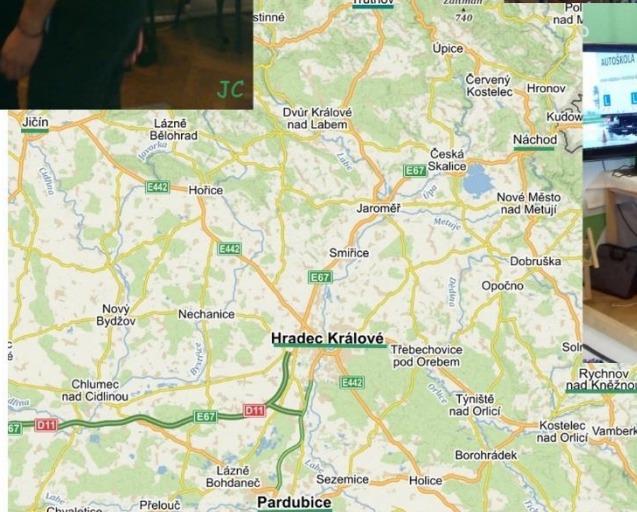
Před podzimními prázdninami pořádala naše 4. MA stužkovací večírek. Celý večer začal v 17:00 hodin příchodem všech pozvaných učitelů a pana ředitele Ing. Lukáše Nepokoje. Po pohoštění ve stylu rautu následoval slavnostní přípitek zakončený děkovnou řečí, která byla věnována naší třídní učitelce Mgr. Heleně Hurtové. Asi po 30 minutách proběhlo pasování na matu-

ranta pomocí stěrače z automobilu Škoda Fabia 1,4 MPI, kdy každý dostal svoji stužku. Okolo 21. hodiny jsme pro učitele připravili krátkou zábavu

ve stylu poznávání fotek z dětství žáků 4. MA, na kterou se vznášelo spousta pozitivních reakcí. Vítězem se stal pan učitel Mgr. Milan Dostál. Před odchodem byla pro každého připravena malá pozornost za to, že jsme mohli společně strávit příjemný večer.

Party pokračovala do časných ranních hodin a všichni jsem se vraceli s dobrým pocitem domů.

Vocelovka byla vidět

Kdo není vidět, jako by nebyl. Z tohoto důvodu i v dobách internetu stále neupadají v zapomenutí výstavní „stánky“ a většina škol se ukazuje na akcích k tomu určitých. Žáci základních škol obcházejí na výstavě jednotlivé školy, aby získali přehled o nabízených oborech. Mnozí přicházejí na výstavu již s představou, v jaké oblasti by dále chtěli působit, a nabídky podrobně srovnávají

a pokládají mnohdy specifické dotazy.

To samozřejmě platí i pro Vocelovku, která neponechala nic náhodě, a na všechny důležité akce vyslala reprezentační týmy složené

z pedagogů a vybraných žáků. Byli jsme vybaveni nejen typickým semaforem, ale také kufříkem pro ovládní chytrého domu Loxone a oblíbenými M-boty. Vocelováckou novinkou letošního podzimu byl svářečský trenažer, který vzbuzoval zájem nejen žáků, ale zejména přítomných tatínků.

Výstavní kolečko máme sice za sebou, ale dny otevřených dveří, které k propagaci naší školy také výborně slouží, jsou teprve ve své první polovině. Dva již proběhly, jeden nás čeká 14. prosince a poslední se bude konat v roce 2019, 19. ledna.

Mezinárodní turnaj ve futsalu

Ve čtvrtek 25. 10. 2018 se v ne-dalekých Předměřicích odehrál mezinárodní turnaj ve futsalu. První ročník této prestižní soutěže na podzim 2017 vyhrála naše škola, a tak bylo jasné, s jakým cílem jde mužstvo pod vedením pana trenéra Němečka do turnaje letos. Obsazení druhého ročníku bylo kvalitní, do místní haly přijelo mužstvo z Bánské Bystrice, Poznaně a Lvova. První zápas jsme odehráli s ukrajinským týmem, v kterém se nám z počátku nedařilo najít cestu a směr, jakým na Lvov vyvrát. Po pár minutách a první brance se však vše změnilo a my celý zápas určovali tempo hry. Bohužel naši hloupostí, kdy jsme neproměňovali brankové příležitosti, skončil zápas pouze 2:0. V druhém utkání proti nám nastoupilo mužstvo z Poznaně,

hodně zajímavý a kvalitní soupeř. My ale věděli, že jsme silní na balónu a daří se nám kombinace. Nikdo z nás se tak nebál jít do zápasu s vyspělejším týmem. Brzy po začátku utkání jsme šli do vedení a vše vypadalo nadějně. Soupeř nás ale

rychlými dvěma góly zchladil, my se najednou strachovali a začali přemýšlet o nejhorším. Naštěstí v druhém poločase přišla vyrovnávací branka a zápas skončil výsledkem 2:2. Herně jsme byli spokojeni, jediné, co nás trápilo, bylo neproměňování brankových pří-

ležitostí. I kvůli tomu jsme neprošli celým dnem tak lehce, i když jsme na to měli. Před posledním zápasem přišlo do role počítání, muselo se vyhrát, ale větším rozdílem ve skóre, abychom měli šanci na celkové vítězství. Proti nám nastoupilo

mužstvo z Bánské Bystrice, herně odpovídalo našemu stylu. Od první minuty náš tým jasně dominoval. První branka padla do sítě hostů, kteří sice ještě dokázali srovnat krok a vyrovnat na 1:1, ale to bylo v zápase jejich maximum. My vstřelili další tři branky a zápas vyhráli 4:1. Ve výsledku tak na našem kontě svítilo 7 bodů, stejně tak ale měl tým z Poznaně. Protože vzájemný zápas skončil 2:2, muselo rozhodovat skóre. To bylo na naší straně a my slavili vítězství v celém klání. Podařilo se nám tak obhájit loňské první místo a putovní pohár zůstal znovu doma. Děkujeme naší škole za další povedenou sportovní akci. Tým čeká turnaj mezi školami v naší republice a my doufáme, že budeme opět úspěšní.

Jakub Štipák (3. MP)

V pondělí nastal den, kdy jsme vyrazili na slibovaný a plánovaný adaptační kurz. Dva přestupy jsme zvládli v pohodě, ale těsně před cílem nakonec vystoupili o stanici dříve, a tak jsme se pořádně protáhli při výstupu do kopce. Jestli to není špatné znamení, myslím jsem si.

Dorazili jsme na Dračí skálu, ubytovali se a hned nás čekal výborný oběd. Kurz jsme zahájili aktivitou s názvem „jedna minuta“ – každý o sobě musel mluvit jednu minutu čistého času. Když nevěděl a mlčel, čas se mu nepočítal, jen se prodlužovala celková doba této hry. Někdo s vyjadřováním neměl problém, někdo po dvou větách nevěděl, co říct, a vedoucí mu museli pokládat otázky.

Poté jsme se přestěhovali na hřiště, rozdělili se na dva týmy a házeli frisbee. Každý tým měl svůj kruh, který musel bránit, aby do něj soupeři talíř nehodili, a zároveň se snažil talíř dostat do kruhu protivníka. Když jsme procvičili fyziku,

nastal čas na méně fyzicky zaměřené aktivity – např. jsme se museli poslepu seřadit vzestupně podle výšky. Na večeri se nám ani nechtělo, úkoly, které byly připraveny, nás totiž velmi bavily a jejich plnění jsme si užívali. Program však večeri nekončil, následovala detektivní mise. Protože se ale ne všichni úplně soustředili a křičeli jsme na sebe, najít řešení se podařilo jen některým

z nás. Poté se ozvala vysílačka s hlášením, že je v areálu umístěno 9 svítících bomb, které je potřeba najít a deaktivovat v časovém limitu 10 minut. Žádný výbuch jsme nezažili, protože tentokrát jsme byli úspěšnější než jako detektivové.

Sice už byla venku tma, ale program byl stále v plném proudu – instruktoři vypravovali různé příhody, které se staly v budově či v blízkém okolí, o týraných a zemřelých lidech a o neobvyklých nadpřirozených jevech, ke kterým zde stále dochází.

Správně vystrašení jsme šli hrát na vraha – v budově se zhaslo, každý si vytáhl dřívko, a to určilo vraha. Ten chodil, vraždil a po nalezení mrtvol se skupina snažila vyšetřit, kdo je vrah. Byla to hra plná emocí, a tak někteří měli problém s usínáním, vylekalo je pak jakékoliv zavržení či prasknutí.

Druhý den po snídani jsme se odebrali do lesa, kde jsme hráli různé hry zaměřené opět na fyzickou aktivitu a týmovou spolupráci. Ty nás zabavily až do oběda. Celé odpoledne jsme strávili s mechanickými střelnými zbraněmi. Nejprve nám byla vysvětlena bezpečnostní pravidla. V případě, že by někdo pravidla porušil, hra by musela skončit, k čemuž naštěstí nedošlo. Nejprve jsme v prostoru před chatkami bojovali o prapory soupeřova týmu, poté se přesunuli k hradu, který zde majitelé postupně budují.

Postavili jsme proti sobě opět dva týmy, útočníky a obránce hradu. Obránci dostali navíc ještě kuše a my se mohli vrhnout na dobývání. Někdo držel luk v ruce poprvé, ale všichni jsme chtěli ještě jednu hru, ještě jednu hru a ještě jednu. Když jsme luky a kuše odložili, byl čas na večeři. Nasbírali jsme dřevo, zapálili oheň a u buřtů si vyprávěli strašidelné historky.

Poslední dopoledne jsme strávili hrou na vraha, který tentokrát neměl za úkol škrtit, ale snažil se toxickými látkami nakazit a zabít co nejvíce spolužáků. Úplně poslední aktivitou celého kurzu se stala hra na piráty – jeden tým bránil pirátskou loď a druhý ji dobýval. Zbraně symbolizovaly papírové koule a coby šavle sloužily šátky. Piráti z lodi měli za úkol co nejdéle loď ubránit, piráti – útočníci se naopak snažili co nejdříve loď získat. Před obědem jsme se ještě k celému

kurzu vyjadřovali a po obědě jsme se vydali na vlak. Adapťák se nám opravdu líbil, organizátoři na nás byli perfektně připravení, aktivity na sebe navazovaly plynule. Všechny hry byly zajímavé a bavily nás, vše bylo přizpůsobené našemu věku. Líbil se nám také férový a

rovný přístup lektorů ke všem. Když se někdo choval hloupě, chovali se k němu stejně, byli spolehliví. Jídlo bylo tak výborné, že jsme na konci kurzu šli do kuchyně poděkovat.

Jiří Čtvrtečka a Jakub Chylka (1. C)

Dračí páni

Třetí rok pro Vocelovku chystá kurzy Dračí skála. Již třetím rokem se o nás perfektně starají instruktoři Honza s Tondou. Mnozí z nás jsme s oběma strávili adapták, ale měli jsme čas je lépe poznat?

Co je vaším oficiálním povoláním?

Honza: Jsem živnostník právě s aktivitami typu adaptační kurzy, škola v přírodě nebo tábory, což pokrývá období od konce zimy do jejího začátku. Přes zimu připravuji různé pomůcky a promýšlím nápady, a hlavně vyrábím šipy. Ale takhle to nedělám odjakživa, mimo jiné jsem pracoval jako instruktor lyžování u předškolních dětí, jejich nezáladnost mě nepředstavitelně nabíjela.

Tony: Asi před dvěma týdny jsem se svým zaměstnáním praštil. Působil jsem na docela vysoké manažerské pozici v Rychlebských stezkách. Staral jsem se, aby byly zajištěny služby návštěvníkům, aby všichni dělali pořádně to, co mají, a aby všechno od financování po odpadkové koše fungovalo. Teď se věnuju adaptákům a podobným aktivitám,

v zimě přijdou na řadu různé služby všem lyžařům – servis, prodej, půjčovna, jen instruktora nedělám, protože neumím lyžovat. A pak se uvidí.

Jak jste se dostali k adaptákům?

Honza: Za to můžou rodiče, sami se podobným aktivitám věnovali, takže jsem v tom vyrůstal. Od tří let jsem byl po táborech a jiných akcích

a vždycky jsem jim byl k ruce. U mě je to vzhledem k „rodinné anamnéze“ jasné.

Tony: Beru to jako svoje životní poslání (smích). Dostal jsem se k tomu přes tábory, na které jezdím už od mala. Poprvé jsem si zkusil práci praktikanta ve čtrnácti letech a v sedmácti jsem už byl oddílový vedoucí. Práce s lidmi mě všeobecně naplňuje, a s mladými obzvlášť.

Co vás na práci nejvíc baví?

Honza: Jak se říká, nejvíce potěší dětský smích a radost. V případě škol v přírodě a letních táborů to tak skutečně je. U adaptačních kurzů, kde jsou účastníci znatelně starší, už tolik toho smíchu a radosti vidět není. Přesto i u těchto „velkých dětí“ nejvíce potěší, když vidím, jak je program baví a jak u něho řádí.

Tony: Nejvíce mne baví různorodost jednotlivých věkových skupin. Ať už se bavíme o nejmladších dětech z prvních

stupňů základních škol přes druhé stupně, střední školy až teambuildingy pro firemní klientelu. Každá skupina potřebuje jiný přístup, a tudíž i jiné typy programů. A v neposlední řadě mě neskutečně naplňuje vytváření vlastních nových aktivit, programů a her.

Máte někdy pocit, že byste s těmito aktivitami nejradši sekli?

Honza: Čas od času se objeví jeden, dva nebo i více účastníků akce, které se nám naprosto ničím nedaří zaujmout.

Takoví lidé snad už jedou s tím, že se jim u nás prostě líbit nebude. Je s nimi těžká práce a ani jedna strana není spokojená. Pokud je takových lidí ve třídě většina, pak skutečně člověka napadá, jestli to, co dělá, má vůbec smysl.

Tony: Ani ne. Občas se člověk rozčílí na některou skupinu či jednotlivce, protože nedělají to, co mají. Nebo to alespoň nedělají podle mých představ (smích). Ale to má člověk v každém zaměstnání. A myslím si, že zde ten pocit nemívám tak často jako jinde.

Kde všude na vás člověk může narazit?

Honza: Protože je Dračí skála naše (nejen) srdeční záležitost, nemáme důvod jezdit jinač. Naši areál koupili v roce 2008, přestože bylo jasné, že nás to bude stát téměř všechn čas, spoustu práce a samozřejmě je nutné všechno finančně pokrýt. Bohužel lidi, kteří tehdy naslibovali pomoc, se najednou vytratili. Ale našťástí se postupně objevili další pomocníci. Určitou vazbu máme na Uherskobrodsko, kde ve školství pracuje tátův brácha, a nabídl nám pořádat adaptáky, když mu jednou „vybouchla“ spolupracující skupina. No a Hradečáci nás občas můžou potkat po městě. Čas od času s kamarády vyrazíme posedět s kytarami do nějaké parku (a rozhodně nemyslím AuPark).

Tony: No to je těžké teď říci, protože jsem opravdu rozježděný přes půl republiky od Jesenicka po Brno až k Hradci Králové. Záleží na tom, kde mám zrovna nějaký kurz nebo jinou práci. Připadá mi, že snad polovinu času trávím za volantem. Samozřejmě přeháním, ale najezdím toho opravdu hodně. Jinak v mimokurzovou sezónu mě najdete nejčastěji v Olomouci a o víkendech právě na Dračí skále.

Zbývá vám čas na nějaké koníčky? Co je vaše hobby?

Honza: Času na pravidelné koníčky moc není. Rozhodně ne ve smyslu pravidelných tré-

ninků nějakého sportu. Snažím se věnovat hodně času své ženě a s ní se snažím zabýdlet si nový baráček, kde už dva roky žijeme. Pro mě osobně je ale koníčkem čas strávený právě na Dračí skále s přáteli. Je tam sice hodně co dělat okolo celého areálu, ale pokud se dokonce i u tvrdé práce sejdete s dobrými přáteli, práce se stává zábavou.

Tony: Jasně že ano. I tato práce je zčásti mým koníčkem. Vždy jsem se snažil držet hesla „dělej to, co tě baví.“ Koníčků mám hodně, ale pravdou je, že to trochu flákám (smích). Rád si vyjedu na lodičky na nějakou řeku. Letos jsme stihli i plachetnice v Polsku. Jednou za čas se vydám na kolo do těžkého terénu. A o víkendech

hlavně opět na Dračí skále hry – ať už deskové nebo zážitkové. Jednou za čas stihnu i nějaký ten šachový zápas, ale už nemám tolik času, kolik jsem na to míval.

Střídá se vám tady jedna parta středoškoláků za druhou, jak vzpomínáte vy na školu?

Honza: My jsme byli už od začátku kolektiv na prd, samí solitéři, každý si hrál na svém vlastním písečku. Když jsi chyběl, měl jistotu, že tě někdo bude pomlouvat. Srandu jsme si neužili, zakotvil jsem pak mezi „táborovými“ lidmi. Svoje bývalé spolužáky už v životě nemusím vidět.

Tony: Na školu mám jen ty nejlepší vzpomínky, ve třídě byl skvělý kolektiv, vždycky jsem se domluvili, sehnali nějakou chatu a soudek piva a skvěle jsme se bavili. Dodneška jsme kamarádi, a když někdo potřebuje pomoc, může se na ostatní spolehnout.

Prozradte na konec, jaké je vaše životní krédo nebo oblíbená myšlenka, ať už vaše vlastní nebo cizí.

Honza: Možná bych vyplodil nějakou velmi hlubokou myšlenku, ale spíše odpovím jednoduše, co už každý slyšel snad milionkrát: „Dělej, co tě baví.“ Je důležité, aby člověka jeho práce bavila, naplňovala a aby v ní viděl smysl. A pokud vás

vaše práce baví a současně umožňuje se při ní tak trochu vyřádit, pak se dostáváme k dalšímu mému důležitému krédu – zůstat částečně dítětem i v dospělosti. Pak můžete i jako dospělý člověk blbnout a hrát si, aniž byste se vnitřně užírali, že je to trapný a že se takhle dospěláci nechovají.

Tony: „Drž hubu nebo ti useknu ruku.“ Samozřejmě

vtip. Ono těch myšlenek je velké množství, ale pokud bych si měl vybrat jednu... To je těžké... „Naše největší slabost spočívá ve vzdávání se. Nejvíce jistý způsob, jak uspět, je to vždy zkusit ještě jednou.“ Myslíím, že to prohlásil Thomas Alva Edison.

Adaptují se všichni

Seznamovací pobyt je důležitý nejen pro žáky, ale také pro jejich třídní učitele. Dohromady mají možnost se poznat i mimo školu. Se svými zážitky se nám svěřili paní učitelka Tereza Federselová a pan učitel Zdeněk Bláha. Jak se jim na Dračí skále líbilo?

Jak jste se na adaptační kurz těšili?

Zdeněk: Ani jsem se moc netěšil, protože jsem netušil, co

adaptační obnáší. Kolegové, kteří si kurzem prošli, ať už jako třídní učitelé, nebo jako doprovod, mi sice vyprávěli, jaká je to skvělá akce, ale některá líčení kolegů vzbuzovala mé mírné obavy.

Tereza: Patřím mezi ty, kteří adaptační zažili loni a moc se jim líbil, proto jsem se na letošní opět těšila.

Do jakých her jste se aktivně s dětmi/žáky zapojili?

Zdeněk: Při všech aktivitách kurzu jsem byl se svou třídou, některých jsem se rád zúčastnil. Nejvíce mě oslovily bojové hry s luky a šípy, luk jsem držel poprvé v životě v ruce. Velice mě zaujala i rozestavená

replika hradu. Také hra na vraha mě bavila, protože mě jako vraha nikdo neodhalil. Dokonce i instruktoři byli překvapeni, jak dokonalé alibi jsem si vytvořil.

Tereza: Jsou hry, do kterých se zapojují pravidelně. Jedna

z nich je dobývání hradu. Vždy jsem největší posilou týmu (smích). S 1. MA jsem ihned schytala zásah, rozťápla šíp a pak se dobrovolně pasovala na jejich podavačku. Každopádně s 1. MP jsem se dokonce i trefila do protivníka. Řekla bych, že vůbec poprvé. Doufám, že můj učitel, co si se mnou loni dal tu práci a ukázal mi, jak vůbec vystřelit, má radost. Při hře na vraha jsem se konečně stala vrahem a nebyla odhalena. Letos mě zaujalo virtuální odjišťování bomby. Při prvním pokusu pan učitel Doštal pod mým vedením vybuchnul, ale v dalších hrách jsme se už vzájemně zachránili.

Jaký přínos ve společných aktivitách spatřujete?

Zdeněk: Lépe jsem poznal žáky své třídy a s radostí mohu konstatovat, že z té lepší stránky. Odhalil jsem nejen kvality jednotlivců, ale rád jsem pozoroval, jak se během těch tří dnů naučili spolupracovat.

Tereza: Je fajn vidět děti mimo školní lavice. Jak se chovají, spolupracují, jaké mají mezi sebou vztahy či jaké vztahy si mezi sebou utvářejí. A věřím, že i ony rády zažijí něco s námi v jiném prostředí, než je škola.

Jak jste byli spokojeni s průběhem kurzu, jeho vedením a personálem, který ho zajišťoval?

Zdeněk: Přes počáteční obavy mě kurz příjemně překvapil. Program byl připraven tak, že studenti byli celý den zapojeni a ani já jsem neměl šanci se nudit. Líbilo se mi prostředí, krajina, program a samozřejmě přístup lektorů.

Tereza: Na prvním místě bych uvedla právě personál. Bez skvělých lidí, kteří na Dračí skále jsou, by kurzy nefungovaly v tomto duchu. Perfektní zajištění ve dne v noci - od programu po zázemí. Patří jim velký dík za všechno a všem.

Přes veškerou chválu, našlo by se něco, co byste vylepšili?

Zdeněk: Vylepšil bych pomazánku u snídaně, neb vajíčka mám rád jakkoli jinak než vařená natvrdo. A přidaná mrkev tomu nepomohla.

Tereza: Zůstávám jen u chvály.

Jsme výjimeční – rozhovor s Matějem Křížem

Adaptační kurzy se velmi často vryjí do paměti všech. **Matěje Kříže z 3. H lidé, prostředí a tématika zaujali natolik, že se rozhodl na Dračí skálu vrátet i nadále.**

Jak vzpomínáš na adaptační kurz?

Mám jen ty nejlepší vzpomínky. Celý adaptační kurz se mi líbil svou zábavností, pro-

líbilo, instruktoři byli sympatičtí a chtěl jsem trochu kouknout „pod pokličku“, tak jsem přijel pomoci se stavbou hradu.

To taky nebyla Tvá poslední návštěva. Jak často tam jezdíš a co Tě tam tak drží?

Pak jsem přijel opět v létě, jednou jsem byl na pracovní víkendovce. Chtěl bych jezdit

Je mnohem lepší si opět buřt a celý večer se bavit s ostatními u ohně, zahrát karty nebo kostky, než mačkat enter nebo jezdit prstem po displeji. Tím, že táborová aktivita nespočívá v klasických míčových hrách, a dokáže zabavit děti bez mobilů a počítačů, mají děti větší a hlubší zážitky, poznají mnoho nového. Pak se k nám rády vrací i další rok nebo roky. A tak funguje i se mnou.

Co na Dračí skále vlastně děláš?

Pracuji hlavně na stavbě hradu, patřím do skupiny „Hradní páni“. Hrad Dragolon je jednou z hlavních atrakcí pro děti na táboře. Nabízí možnost pro hraní různých her – dobývání, hledání pokladu v podzemní chodbě, dále třeba motivační hry ve věži u ohně a v neposlední řadě dobrodružství „obyčejné“ přespání na hradě. Nemám ale problém s jakoukoliv prací, kterou je potřeba udělat – jednou jsem čistil celý bazén, jindy sekám trávu nebo při hrách dělám figuranta.

myšleností, nadchlo mě i prostředí a lidský faktor, který se na kurzu podílel.

Na Dračí skálu ses později vrátil. Kdy a z jakého důvodu?

Při adaptáku říkal Honza, že existuje možnost brigády v průběhu jednoho z turnusů letního tábora. Práce měla spočívat v pomoci na stavbě hradu Dragolon, který se neustále rozrůstá. Prostor se mi

častěji, ale ne vždy mně to vyjde. Moje zatím poslední návštěva byla úžasná tím, jací jsou na Dračí skále lidé – nekonfliktní, zábavní, nemají problém si navzájem pomoci a vyhovět. Další z velkých předností Dračí skály pro mě je fakt, že místo je téměř odřízlé od civilizace. Člověk tam opravdu nemusí nic řešit, moderní technika tam člověku nechybí, neboť na ni jednoduše nemá čas.

Instruktoři Tě dost chválili. Co bys Ty řekl na jejich adresu?

Už jsem zmiňoval, že jsou to silně pozitivní a milí lidé, nic pro ně není žádný problém. Všichni zdejším táborovým prostředím žijí a rádi s dětmi pracují. Pro ně neustále vymýšlí nové aktivity nebo ty starší vylepšují. Velkou část příjemné atmosféry na Dračí skále tvoří právě oni. Jsem rád, že jsem mezi „dračáky“ zapadl.

Chybami se člověk učí

Když nám ve škole řekli, že můžeme praxi absolvovat mimo školní dílny, vzpomněl jsem si na známého, který pracuje ve

firmě PROWELD. Domluvil jsem si se šéfem firmy schůzku a hned napoprvé podepsali potřebné dokumenty. Ty jsem odnesl zpět do školy a cesta k praxi ve firmě byla volná.

Firma sídlí v Hradci Králové – Kuklenách, není příliš velká, pracuji se šesti kolegy. Do firmy jsem nastoupil už loni a pro letošní rok nemám důvod své rozhodnutí měnit. Také

Jak se vidíš do budoucna ve spojení s Dračí skálou? Půjdeš asi do práce nebo dál studovat, což bude časově náročnější.

Rád bych na Dračí skále fungoval aspoň jak teď. Na hradě se prakticky dělá jen 2x 14 dní v létě při 2 turnusech letního tábora, o víkendech by se na hradě nic nestihlo – než si v sobotu dopoledne připravíte všechno nářadí včetně míchačky a než to v neděli zase

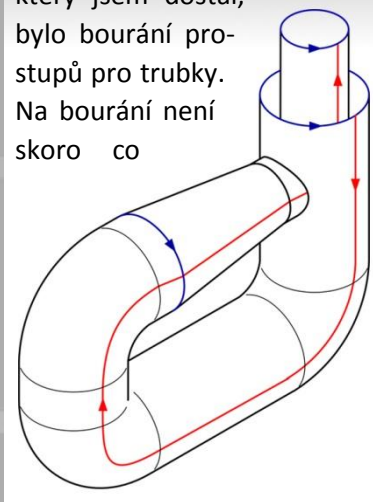
ve firmě jsou se mnou spokojeni, takže náš pracovní vztah ve veselě pokračuje dál. Přes léto ovšem už několik let chodím na brigádu ke konkurenci, do firmy našeho známého.

Pracovních úkolů mi rukama prošlo už mnoho, nejčastěji se zabývám montáží zařízovacích předmětů – to jsou např. umyvadla, toalety či připojuji otopná tělesa. To se neobejde bez metru, tužky, vrtačky, vodováhy a klíčů podle velikosti použitých matek a šroubů. Nejprve musím radiátor rozměřit a zakreslit na zeď, pak vyvrtám díry pro šrouby, na kterých jsou umístěny konzole nesoucí radiátor. Pak je potřeba na spodní část otopného tělesa nacvaknout tzv. pacičky. V posledním kroku

sklidíte, je víkend pryč. Rád bych byl u toho, až hrad bude kompletní podle našich představ, zatím máme „jen“ dvě věže a zeď se vstupní bránou a hradbami, čeká nás ještě „běh na dlouhou trať“. V práci určitě budu mít nějakou dovolenou a pak bych rád přidal nějakou tu pracovní víkendovku. Nikdo kromě Honzy nemá Dračí skálu jako práci na plný úvazek, myslím si, že kdo chce, ten si čas najde. A já opravdu chci.

právě právě těmito pacičkami reguluji polohu a radiátor srovnám.

Asi nejlehčí úkol, který jsem dostal, bylo bourání prostopů pro trubky. Na bourání není skoro co

zkazit a zvládne to opravdu každý.

Praxe ve firmě je podle mého názoru lepší v tom, že dostanu

dokonce možnost vyzkoušet si úplně všechno. A vše nejen vidím, ale můžu i vlastnoručně „osahat“, a tím člověk danou věc rychleji a snáz pochopí a lépe se naučí. Na práci nás není tolik jako ve školních dílnách, nemusíme se střídat, aby se

na všechny „dostalo“, ale dělám si svou práci od začátku do konce.

Pracovní doba se samozřejmě přizpůsobuje ne učebním osnovám, ale množství zakázek, většinou máme jednu přestávku, a sice na oběd kolem půl dvanácté. Když je potřeba si od práce odskočit, vše záleží na domluvě s kolegy.

Co se týká finančního ohodnocení, mám pocit, že bych mohl dostat i víc, ale bylo mi řečeno, že toto určuje škola. Můžu být rád na druhou stranu, že mám aspoň něco.

Nikdo učený z nebe nespadol, i mně se podařilo párkrát něco pokazit, ale kolegové mě na chybu vždy upozornili, vysvětlili mi, proč je to špatně a jak to mám udělat správně.

Nikdy se nerozčilovali a nenařkovali mi, ani moje problémy nezahlili. Vše jsem si musel opravit sám, což není úplně nejpohodlnější, ale pro člověka, který se něčemu učí, je to přínosnější. Když jsem dotožoval vodu v bytě, úplně jsem se nesoustředil na práci a prohodil jsem teplou a studenou vodu. To by se obyvatelům asi příliš nezamlouvalo. Tuto chybu jsem si ale uvědomil

včas a její náprava nebyla příliš složitá. Jak se říká, chybami se člověk učí a nerad svoje chyby opakuje, protože napravovat chyby dost zdržuje.

A jestli se ptáte, zda jsem s praxí ve firmě spokojený? Kdyby se mi ve firmě nelíbilo, hledal bych určitě jinou nebo bych se vrátil do školy. Myslím si také, že kdyby se mnou nebyl spokojený můj zaměstnavatel, nedržel by si mě tak dlouho.

Jakub Michálek (3. A)

Vocelovácká StarDance

Občas stačí jedna nevinná věta, která dokáže člověku převrátit celý život. Něco takového se mi stalo před pěti lety. Přišla za mnou kamarádka a bez okolků se zeptala: „Nechtěl bys se mnou tancovat?“ Možná za odpovědí stála určitá zvědavost, možná to byla intuice, dnes už ani přesně nevím, proč jsem tenkrát souhlasil.

Na první trénink jsem šel v teplákách, neměl jsem tušení, co tanec obnáší. Kupodivu to nebyl závažný problém, zpočátku se oblečení příliš neřešilo. První dojmy byly rozporuplné. Docela jsem se styděl, protože všichni byli pokročilejší a já teprve začínal. Na druhou stranu jsem tam potkal pár kamarádů a celá lekce mě bavila. Šel jsem i na příští hodinu a tancování mě postupně chytlo.

Chodil jsem na tréninky dvakrát týdně a po čtyřech měsících nám nabídli, že bychom se mohli zúčastnit začátečnických závodů. Už si přesně nepamatuju, na jakém místě jsme skončili, ale určitě to nebyla žádná velká sláva.

Začínal jsem s tancem v Broumově, kde bydlím. Tanec jsem si zamiloval, chtěl jsem se mu věnovat, chtěl jsem se účastnit závodů a sbírat body, abych se dostal do „lepší kategorie“. Po dvou a půl letech jsem změnil taneční partnerku, přestalo nám to na parketu klapat. Ona

už se nyní tanci vůbec nevěnuje, a já zůstal. Po půl roce s novou partnerkou jsme kvůli neshodám s trenérem odešli z Broumova do Hradce Králové.

V současné době trénujeme dvě hodiny každý den, kromě neděle. Jsem na internátě, jinak bych tréninky časově nestíhal. Zhruba jednou za dva měsíce absolvujeme celoví-

kendový taneční kemp. Koníček je to časově náročný. Součástí tréninku je posilování, strečink, prvky z baletu. Naštěstí není nic z toho, co bych dělal vyloženě nerad. Stejně tak neexistuje tanec, o kterém bych řekl, že ho nerad tančím.

Střídá se u nás vícero trenérů, dokonce se nám věnují i ti nejlepší – Marek Bureš a Anastasia Lermolenko, což jsou mistři republiky, jezdí za námi i ze zahraničí. Choreografii nám vymýšlejí oni, ale když vidím, že něco nezvládnou, netrápím se a řeknu to narovinu. Společně pak vymyslíme nějaký náhradní prvek. Díky fungující komunikaci se pracuje všem snadněji.

Jsem členem ČSTS (Český svaz tanečního sportu) v lepší kategorii (B) v latinsko-ameri-

Odhaduji, že soutěže začneme vymetat od ledna. Už ani nespočítám, kolika soutěžím jsem

kých tancích, ale momentálně nesoutěžíme – musíme sestavy a choreografie pořádně natrénovat, abychom měli šanci na úspěch.

se zúčastnil, medailí mám kolem stovky. Jsem například trojnásobný vicemistr ČR v SUT (Svaz učitelů tance).

Tanečních soutěží se pořádá velké množství, účastní se deset párů. První tři páry

získají po osmi bodech, ostatní pak po jednom. Abyste se dostali do vyšší kategorie, potřebujete nasbírat celkem 200 bodů a zároveň musíte aspoň 5x stát na stupních vítězů.

Všechny soutěže nemůžu absolvovat v jedněch šatech a samozřejmě musím zapomenout na tepláky. Zpočátku všechno záviselo na ochotě rodičů financovat moji zálibu, postupně jsme získali několik sponzorů, kteří nám výrazně pomáhají.

Za celou dobu jsem neměl chuť se na tanec vykašlat, nebyl důvod. Nepřivodil jsem si žádné zranění, které by mě, byť dočasně, vyřadilo z provozu. Když se nám na nějaké soutěži nevede příliš dobře, skočíme hůř, než očekáváme, necítím vztek ani zklamání, je to spíš motivace, snažíme se odhalit chyby a odbourat je.

Tanec mě opravdu baví a naplňuje, dává mi pocit seberealizace, ale žít bych jím nechtěl. Mým cílem je dostat se do finále mistrovství ČR. Ani trénovat tanec není zrovna můj životní sen. S tancem to není jako s vrcholovým sportem, aktivně tancovat můžete i v seniorských kategoriích, takže není potřeba kariéru ukončovat jen proto, že máte určitý věk.

Josef Prouza (2. MP)

Průvodce seznamem četby k maturitě

Divadelní hra *Maryša* od Aloise a Viléma Mrštíkoviých představuje vrcholné dílo české kriticko-realistické dramatiky. Tragédie se odehrává v prostředí slovácké vesnice koncem 19. století.

Hlavním tématem je střet milostného citu, peněz a předsudků v tragickém osudu dívky donucené svými rodiči ke sňatku s mužem, kterého nemiluje.

Kompozičně je hra rozdělena do pěti jednání. Zámožný a lakotný sedlák Lízal ujedná s mlynářem Vávrou, že mu dá za ženu svoji dvacetiletou dceru Maryšu. Vávra je starší člověk se třemi dětmi, který svoji první ženu utrápil. Maryša má ale ráda chudého chalupníka Francka. Francek je však odveden na vojnu. Když se s Maryšou loučí, přisáhá, že

se jí nevzdá. Maryšini rodiče přes zoufalé prosby a odpor svoji dceru k sňatku donutí.

Vynucené manželství je nešťastné. Vávra pije, ubližuje Maryše, a ještě se s otcem soudí o její věno. Lízal si uvědomuje svoji chybu a prosí dceru, aby se vrátila domů. Maryša však o to už nestojí.

Po dvou letech se vrací Francek z vojny, veřejně za Maryšou chodí a snaží se ji přemluvit, aby s ním utekla do Brna.

Ta je však příliš svázaná náboženskými tradicemi a předsudky vesnice. Vávra se pokusí Francka zastřelit a Maryša se rozhodne k zoufalému činu, otráví Vávru.

Autoři využili realistického popisu moravské vesnice a venkovského života. Do děje jsou začleněny lidové písně s živou muzikou a kroje. Postavy ho-

voří v slováckém nářečí, jsou z různých sociálních vrstev. Nejsou vykresleny schematicky. Maryšin otec, na rozdíl od matky, je lidštější, svoji chybu si uvědomí. Vávra je

krutý, vypočítavý, náladový a agresivní. Francek je sice odvážný a věrný, zároveň však paličatý, a tak jen zhoršuje Maryšino postavení.

Hra byla poprvé uvedena v roce 1894 na scéně Národ-

ního divadla a soudobou kritikou byla přijata nejednoznačně.

Kritikové měli námitky proti ústřední postavě a také způsobu, jak se hra dívá na život na vesnici.

Od té doby uplynulo mnoho času, za tu dobu se zařadila ke klasickým dílům a na českých jevištích se objevuje pravidelně. Na její libreto byla také E. F. Burianem složena opera.

